

Č E S K Á R E P U B L I K A
N Á L E Z
Ú s t a v n í h o s o u d u

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy senátu Jiřího Nykodýma a soudců Stanislava Balíka a Dagmar Lastovecké o ústavní stížnosti **Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, náměstí Jana Pavla II. 50/2, právně zastoupené Mgr. Stanislavem Hykyšem, advokátem, se sídlem v Pardubicích, Zelená 267, směřující proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. června 2007, č. j. 28 Cdo 1953/2007-143, výroku III. a IV. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. prosince 2006, č. j. 20 Co 354/2006-124 a výroku I. a III. rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 16. února 2006, č. j. 5 C 237/2005-77, za účasti Nejvyššího soudu České republiky, Krajského soudu v Hradci Králové a Okresního soudu v Náchodě, jako účastníků řízení, a Stavební geologie, akciová společnost v likvidaci, se sídlem Praha 1, nám. M.Gorkého 7, jako vedlejšího účastníka řízení, **takto:**

Ústavní stížnost se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Včasnou ústavní stížností, která byla Ústavnímu soudu doručena dne 10. září 2007, a i v ostatním splňovala podmínky stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí obecných soudů tak, jak bylo výše v záhlaví uvedeno. Tvrdila, že usnesením Nejvyššího soudu ve spojení s rozhodnutími soudů nižších instancí byla porušena její ústavně zaručená základní práva zakotvená v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a postuláty obsažené v čl. 95 odst. 1 a čl. 96 odst. 1 Ústavy.

2. Stěžovatelka v ústavní stížnosti v první řadě shrnula právní závěry obecných soudů a své argumenty přednesené v řízení před obecnými soudy, v němž se žalobou domáhala určení, že je vlastníci blíže určených nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 303 pro obec Teplice nad Metují v katastrálním území Skály u Teplic nad Metují. Současně se stěžovatelka žalobou domáhala vyloučení těchto nemovitostí z exekuce, jež byla nařízena k vymožení pohledávky Zbyňka Filipa, bytem v Praze, Vodičkova 30 (v řízení první žalovaný), vůči společnosti Stavební geologie, se sídlem v Praze, náměstí Gorkého 7 (v řízení druhý žalovaný), neboť ta byla vedena dle aktuálního výpisu z katastru nemovitostí jako vlastníci předmětných nemovitostí. Stěžovatelka před obecnými soudy namítala, že má

naléhavý zájem na určení svého vlastnického práva k nemovitostem. Tvrdila, že se žalovaná nikdy nestala vlastnící těchto nemovitostí a stěžovatelka své vlastnické právo k nemovitostem nikdy nepozbyla.

3. Ve svých dalších námitkách se stěžovatelka vyjádřila k právním závěrům, které jednotlivé soudy vedly k zamítavému stanovisku ohledně její určovací žaloby. Namítala, že zatímco soudy prvního a druhého stupně dospěly k závěru, že stěžovatelka nemůže mít naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť daný spor je sporem restitučním, dovolací soud v podstatě přisvědčil stěžovateli, že se v dané věci o skutečný restituční spor nejedná, avšak současně dodal, že nepřiléhavá argumentace soudů nižších instancí nemohla mít na výsledek sporu vliv, neboť i když spor není sporem restitučním, není úspěch žalob o určení vlastnictví už proto zaručen. Takový závěr Nejvyššího soudu podle stěžovatelky přesáhl princip kasace a ve svém důsledku upřel stěžovateli právo na projednání věci v nalézacím řízení. Přestože pak stěžovatelka před dovolacím soudem přednesla řadu právních otázek, které nebyly dosud v jeho rozhodovací praxi řešeny, dovolací soud je opomenul, aniž by odkázal na jakékoli rozhodnutí, a nepřihlédl ani k námitce, že rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné.

4. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že určovací žalobu nelze zamítnout z důvodu, že tato směřuje ke zpochybnění právní jistoty nynějšího vlastníka; jeho vlastnictví je takto v rozporu se zásadou rovnosti účastníků před soudem v podstatě presumováno a určovací žaloba nemůže mířit k nastolení právní jistoty na straně stěžovatelky. Namítala, že obecné soudy svým postupem porušily povinnost vázanosti zákonnými předpisy. Poukázala přitom na nález Ústavního soudu ze dne 6. dubna 2006 sp. zn. I. ÚS 489/05, z něhož vyplývá, že obecné soudy nemohou odmítnout spravedlnost z důvodu mlčení zákonodárce. Takový závěr podle stěžovatelky „a fortiori“ tím spíše platí v případě, kdy ze systematického výkladu norem jednoduchého práva způsob vypořádání vyplývá. Dovodila totiž, že pokud § 70 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, předjímá zrušení obchodní společnosti způsobem vypořádání jejího jmění podle zvláštního právního předpisu, pak právě tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále též „zákon o půdě“), konkrétně jeho § 29, ze kterého podle stěžovatelky způsob vypořádání předmětných nemovitostí vyplývá. Na základě uvedeného stěžovatelka namítla, že závěr Nejvyššího soudu, že se jí realizace či nedokončení likvidace druhé žalované netýká a nezasahuje do jejích práv, je v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy.

II.

5. Ústavní soud si k projednání ústavní stížnosti vyžádal spis Okresního soudu v Náchodě sp. zn. 5 C 237/2005, z něhož zjistil následující:

6. Rozsudkem ze dne 16. února 2006, č. j. 5 C 237/2005-77, rozhodl Okresní soud v Náchodě tak, že žalobu stěžovatelky, kterou se domáhala určení, že je vlastnící ve výroku blíže specifikovaných nemovitostí zamítl (I. výrok), současně vyloučil předmětné nemovitosti z prováděné exekuce nařízené usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. září 2002 sp. zn. 33 Nc 7036/2002 k vymožení pohledávky prvního žalovaného vůči druhému žalovanému (II. výrok), a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky tak, že stěžovateli uložil zaplatit druhému žalovanému náklady řízení ve výši 12.069,- Kč (III. výrok) a prvnímu žalovanému uložil zaplatit stěžovateli náklady řízení ve výši 7.650,- Kč (IV. výrok). Zamítavou část svého rozhodnutí okresní soud odůvodnil nedostatkem

naléhavého právního zájmu na požadovaném určení vlastnického práva. Dospěl k závěru, že předmětné nemovitosti byly původně církevním majetkem, jehož přechod podléhá § 29 zákona o půdě. S odkazem na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 528/02 uvedl, že toto ustanovení předjímá vydání samostatného zákona, který bude řešit otázku převodů majetku dříve ve vlastnictví církevních právnických osob. Do doby vydání takového zákona je takový majetek chráněn a není zde prostoru pro podávání žalob o určení vlastnictví. Pokud šlo o druhou část žaloby, okresní soud konstatoval, že právem k majetku, který nepřipouští výkon rozhodnutí (§ 267 odst. 1 o. s. ř.), nemusí být pouze právo vlastnické, ale může jím být i právo oprávněných osob podle restitučních předpisů. Protože stěžovatelka prokázala, že předmětný majetek byl převeden na stát z jejího majetku, je stěžovatelka oprávněnou osobou k jeho vydání podle § 4 odst. 1 zákona o půdě. Dospěl tak závěru, že postavení stěžovatelky jako oprávněné osoby a fakt, že předjímaný zákon o převodech církevního majetku dosud nebyl přijat, jsou skutečnostmi, které stěžovatelce dávají právo nepřipouštět vedení exekuce prodejem tohoto majetku.

7. Proti rozsudku soudu prvního stupně, do jeho zamítavého výroku podala odvolání stěžovatelka, zatímco do vyhovujícího výroku o vyloučení nemovitostí z exekuce podal odvolání první žalovaný, který vzal posléze odvolání do tohoto výroku zpět a setrval dále jen na odvolání proti výroku o nákladech řízení. O odvolání rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. prosince 2006 č. j. 20 Co 354/2006-124, když na prvním místě zastavil odvolací řízení o odvolání prvního žalovaného proti druhému výroku rozsudku soudu prvního stupně (I. výrok), změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku čtvrtém tak, že stěžovatelka a první žalovaný nemají navzájem právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně (II. výrok), ve zbývajících výrociích napadených odvoláním rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (III. výrok), a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky. Odvolací soud ve svém rozhodnutí vyjádřil souhlas s právním názorem soudu prvního stupně, podle kterého zamítl žalobu na určení vlastnického práva a odkázal v tomto směru na odůvodnění jeho rozhodnutí. K námitce stěžovatelky, která ve svém odvolání poukázala na náleží Ústavního soudu ze dne 6. dubna 2006 sp. zn. I. ÚS 489/05 (kde Ústavní soud v situaci neexistujícího prováděcího předpisu vybídl obecné soudu k dotvoření objektivního práva) odvolací soud uvedl, že tento náleží řešil úplně jinou právní situaci; jednak oním chybějícím právním předpisem byl pouze prováděcí právní předpis, který jen blíže konkretizuje něco, co již v základu existuje, a dále aplikací tohoto náleží by obecný soud zasahoval do již existujícího právního vztahu a nově by upravoval jen část práv a povinností. Naproti tomu § 29 zákona o půdě zakazuje převody původního církevního majetku do doby, než bude přijat zákon o tomto církevním majetku, tedy zákon předpokládá vydání a přijetí jiného zákona, který by zakládal práva a povinnosti zcela nově. V tomto směru mohou podle odvolacího soudu dotvářet objektivní právo jen stěží. Jako nedůvodnou označil odvolací soud také námitku stěžovatelky, že předmětné nemovitosti nebyly zemědělským majetkem a zákon o půdě se tedy na ně vůbec nevztahuje, neboť z důkazů předložených stěžovatelkou dovedl, že šlo o majetek spadající pod § 1 zákona o půdě. Uvedl, že tento majetek podléhal v minulosti tzv. záborovému zákonu č. 215/1919 Sb., a proto podléhal i zákonu č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy (dále jen „zákon č. 142/1947 Sb.“), rozhodovalo o něm ministerstvo zemědělství, v jehož dokumentech je předmětný majetek veden jako součást Velkostatku Skály.

8. Proti potvrzujícímu výroku (III. výrok) rozsudku odvolacího soudu podala stěžovatelka dovolání. Usnesením ze dne 14. června 2007, č. j. 28 Cdo 1953/2007-143, Nejvyšší soud dovolání odmítl. Dovolací soud ve světle dostupné judikatury shledal závěr odvolacího osudu o nedostatku naléhavého právního zájmu stěžovatelky na požadovaném určení za správný, a to i ve spojení s namítaným § 70 a násl. obchodního zákoníku. Poukázal

na preventivní povahu žalob na určení vlastnictví, jež je nástrojem ochrany subjektivního práva před neoprávněnými zásahy. Jestliže tedy někdo o sobě tvrdí, že je vlastníkem věci, včetně věci nemovité, nemůže uplatňovat své právo žalobou na určení, ale toliko žalobou na plnění, kterou je vlastnická žaloba. Z hlediska ochrany vlastnického práva nemůže být v jiné situaci vlastník, který je zapsán v katastru nemovitostí, a vlastník, který zapsán není. Uvedl, že naléhavost právního zájmu na určovacím výroku je dána až tehdy, je-li ve sporu na ochranu vlastnického práva prokázáno vlastnické právo, a odvíjí se pouze od toho, že takový výrok je podkladem pro zápis do katastru. Naléhavost právního zájmu se tedy neodvíjí od potřeby zjišťování vlastnictví. V projednávané věci by určovací žaloba nebyla nástrojem prevence, nýbrž nástrojem, jímž mají být nahrazeny právní prostředky ochrany ve své době nevyužité nebo neúspěšné. Ve skutečnosti tak nemíří k nastolení právní jistoty na straně stěžovatelky, nýbrž k jejímu narušení na straně nynějšího vlastníka. Podle dovolacího soudu neobstojí ani argumentace založená na znění § 29 zákona o půdě, že se hypoteticky může jednat o zásah do práv stěžovatelky v budoucnu vzniklých. Jen z možných budoucích restitučních oprávnění, nelze dovozovat naléhavý právní zájem na straně stěžovatelky, neboť podle dovolacího soudu není jisté, kdy tato oprávnění budou legislativně upravena a zda vůbec. Z těchto důvodů dovolací soud dospěl k závěru, že v tomto smyslu nemůže rozhodnutí orgánu moci soudní nahrazovat politickou vůli obnovit původní vlastnické vztahy deformované v době dávno minulé a konstituovat tak samostatně restituční nároky.

9. Dovolací soud vyjádřil toliko souhlas s námitkou stěžovatelky, že se v daném případě nejedná o skutečný restituční spor ve smyslu příslušných restitučních předpisů. Podle jeho názoru na souzený spor nedopadá v žádném případě § 4 odst. 1 zákona o půdě, když s nemůže vztahovat na právnické osoby, mezi něž je bezesporu nutné stěžovatelku zařadit. Dovodil tak, že stěžovatelku nelze považovat za osobu oprávněnou podle zákona o půdě, ale současně se na souzený spor nevztahují ani jiné tzv. restituční právní předpisy včetně zákona č. 298/1990 Sb. Uzavřel, že na straně stěžovatelky proto nelze konstatovat absenci naléhavého právního zájmu z důvodu konkurence tzv. restitučních právních předpisů (jako předpisů speciálních) a § 126 obč. zákoníku ve spojení s § 80 písm. c) o. s. ř. (jakožto předpisů obecných), protože v případě stěžovatelky se nejedná a nemůže jednat o restituční nárok ve speciálním slova smyslu. Naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva však stěžovatelka nemá z důvodů, které byly popsány výše.

III.

10. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu účastníky řízení, aby se k projednávané ústavní stížnosti vyjádřili.

11. Nejvyšší soud ve svém vyjádření předeslal, že důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí, byly dostatečně vyjádřeny v jeho odůvodnění. Přípustnost dovolání v daném případě nebyla založena proto, že stěžovatelkou předestřená klíčová otázka byla v obdobných případech v judikatuře Nejvyššího soudu již zodpovězena. Naléhavý právní zájem na straně stěžovatelky skutečně nemohl být dán, proto Nejvyšší soud rozhodnutí soudu odvolacího jako věcně správné potvrdil. Nejvyšší soud uvedl, že trvá na svém závěru, že se v dané věci o skutečný restituční spor nejedná, což vychází z úvahy, že k církevním právnickým osobám nebyl zatím – kromě zákona č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého, ve znění pozdějších předpisů – vydán právní předpis, jenž by upravoval restituci bývalého církevního majetku. Na tento majetek se vztahuje pouze a jedině § 29 zákona o půdě, jenž však podle názoru dovolacího soudu nemůže být považován za restituční předpis, neboť nezakládá právo

určitého subjektu domáhat se stanoveným způsobem vydání majetku. V napadeném rozhodnutí byl však nedostatek naléhavého právního zájmu na straně stěžovatelky dovozen z jiného důvodu, kterýžto byl již v minulosti potvrzen v judikatuře Nejvyššího i Ústavního soudu (viz rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 11. září 2003 sp. zn. 31 Cdo 1222/2001, a zejména stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2005 sp. zn. Pl. ÚS 21/2005). I v souzeném sporu se totiž jedná o nenaplnění účelu určovací žaloby, jímž je preventivní ochrana práv žalobce. K tomu Nejvyšší soud dodal, že rozhodně neposuzoval žalobu stěžovatelky z hlediska jejího možného úspěchu ve věci a zabýval se pouze tím, zda skutečně byly dány podmínky pro podání žaloby na určení. Nejvyšší soud závěrem navrhl, aby projednávaná ústavní stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta (pokud nebude odmítnuta).

12. Krajský soud v Hradci Králové a Okresní soud v Náchodě se přes výzvu Ústavního soudu k ústavní stížnosti stěžovatelky nevyjádřily.

IV.

13. Podle § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu může Ústavní soud se souhlasem účastníků upustit od ústního jednání, nelze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci. Souhlas s upuštěním od jednání byl účastníky poskytnut a od ústního jednání bylo upuštěno.

V.

14. Ze skutkových zjištění, které učinily obecné soudy vyplývá, že nemovitosti, jež byly předmětem žaloby o určení vlastnictví byly původně církevním majetkem, který přešel na stát v roce 1950 rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 24. června 1950, č. j. 32.490/50-IX/A-21, podle zákona č. 142/1947 Sb. Z těchto zjištění dále vyplývá, že ohledně týchž nemovitostí byl veden u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 6 C 14/2003 spor o určení vlastnictví mezi společností Aquatest, a. s., a vedlejším účastníkem Stavební geologií, akciovou společností v likvidaci, ve kterém bylo rozhodnuto tak, že vlastníkem předmětných nemovitostí je vedlejší účastník, a to z toho důvodu, že převod vlastnictví na společnost Aquatest, a. s., byl neplatný pro porušení § 29 zákona o půdě, který zakazuje dispozici s majetkem, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace.

15. Účelem ustanovení § 29 zákona o půdě „není toliko samotná ‚blokace‘ určité části státního majetku [...]. Podstatu napadeného ustanovení je nutno spatřovat především v závazku (příslibu) zákonodárce v časově odložené době přijmout právní úpravu vypořádávající historický majetek církví a náboženských společností, která zohlední objektivní specifika pojednávané materie a ustanovení § 29 zákona o půdě fakticky konzumuje. Dispoziční omezení s historickým církevním majetkem slouží toliko k ochraně tohoto majetku do doby přijetí zvláštního zákona“ [nález sp. zn. Pl. ÚS 9/07 ze dne 1. 7. 2010 (č. 242/2010 Sb.), bod 25]. Proto tedy „zákonodárce stanovil, že převod (přechod) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, resp. jejich právnické osoby, jest jakožto akt contra legem stížen absolutní neplatností (v případech jdoucích proti smyslu majetkového vyrovnání)“ [Pl. ÚS 9/07, bod 38]. Ústavní soud se vyslovil k povaze uvedeného ustanovení již dříve, a to v nálezu sp. zn. II. ÚS 528/02, ve kterém poprvé konstatoval, že zákon o půdě tímto ustanovením předpokládá, že zemědělský majetek, který byl dříve ve vlastnictví církevních právnických osob, bude řešen samostatným restitučním zákonem a do doby jeho vydání je chráněn. Na tento majetek je proto nutno vztahovat režim restitučních zákonů v tom smyslu, že tyto předpisy vycházejí z předpokladu, že majetek, který v rozhodné době přešel na stát, bez ohledu na to, zda na základě platného titulu, se stal vlastnictvím státu. Za této situace není v těchto případech dán prostor pro podávání žalob na určení vlastnictví, a

to pro absenci naléhavého právního zájmu. Z tohoto závěru také vyplývá, že žaloba na určení vlastnictví k majetku, na který dopadá uvedené ustanovení zákona o půdě, není restitučním sporem. Teprve zákon, který v této věci bude přijat, stanoví podmínky majetkové restituce a je čistě na rozhodnutí parlamentu, jakou formu zvolí [rovněž náleží sp. zn. Pl. ÚS 9/07, body 40, 42]. Uvedené závěry pak byly potvrzeny stanoviskem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS – st. 21/05.

16. Ústavní soud je uvedenými rozhodnutími vázán. Současně ale musí upozornit, že v plenárním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/07 se ve výroku rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že dlouhodobá nečinnost Parlamentu České republiky spočívající v nepřijetí zvláštního právního předpisu, který by vypořádal historický majetek církví a náboženských společností, je protiústavní a porušuje čl. 1 Ústavy České republiky, čl. 11 odst. 1 a 4, čl. 15 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Ústavní soud proto opětovně upozorňuje Parlament České republiky na nesplnění legitimního očekávání, které je založeno § 29 zákona o půdě a vyzývá Parlament České republiky, aby v této věci urychleně konal.

17. Citovaným náležením sp. zn. Pl. ÚS 9/07 došlo k podstatné precizaci charakteru povinnosti zákonodárce přijmout zákon předpokládaný § 29 zákona o půdě, a to formou aditivního náleží výroku. Za těchto nových podmínek lze za přiměřenou dobu pro přijetí předmětné právní úpravy považovat již pouze dobu, která odpovídá časové náročnosti plnohodnotného legislativního procesu. To při vědomí, že vláda a Poslanecká sněmovna se materií zvláštního zákona předpokládaného § 29 zákona o půdě v letech 2007 až 2009 podrobně zabývala, včetně zpracování podkladů, předložení návrhu zákona a na úrovni Poslanecké sněmovny zřízení dočasné komise Poslanecké sněmovny pro řešení majetkových otázek mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi, na niž se podílely dnešní hlavní vládní i opoziční strany a jejíž závěry jsou volně dostupné. Tedy nelze hovořit o tom, že by se jednalo o problematiku pro orgány moci výkonné a zákonodárné neznámou, resp. že by předložení a přijetí zákona předpokládaného ustanovení § 29 zákona o půdě bránila nějaká objektivní překážka.

18. In eventum Ústavní soud znovu připomíná, že při pokračující protiústavní nečinnosti zákonodárce (trvajícím absencí předmětného zákona) by se nemohl zříci své role orgánu ochrany ústavnosti. Z toho plyne, že, jak již v minulosti učinil, by poskytl ochranu základním právům dotčených subjektů nositelům základních práv, která byla nečinností zákonodárce porušena (což by ostatně bylo i povinností obecných soudů).

19. Obecné soudy v rozhodnutích napadených ústavní stížností vycházely z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 528/02 a sp. zn. Pl. ÚS 9/07. Za tohoto stavu Ústavnímu soudu nezbylo, než ústavní stížnost podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítnout.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 31. března 2011

Jiří Nykodým
předseda senátu

Odišné stanovisko soudce Stanislava Balíka

Hlasoval jsem pro vyhovění návrhu, a to z jediného důvodu:

Nepokradeš ?